

9. Назар Ю. С., Хитра О. Л. Роль Національної поліції в умовах російської агресії. Теорія та практика протидії злочинності у сучасних умовах : матеріали Міжнародної науковопрактичної конференції (21 жовт. 2022 р.) / упор. Л. В. Павлик, У. О. Цмоць. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2022. С. 260–263.

10. Мовчан А. В. Міжнародне співробітництво у сфері протидії злочинам, пов'язаним із торгівлею людьми : навч. посібник. Львів : ЛьвДУВС, 2021. 156 с.

Фаста Марина Олександрівна,

здобувач вищої освіти Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

Марков Михайло Миколайович,

професор кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОДІЇ НАСЕЛЕННЯ З ПІДРОЗДІЛАМИ КРИМІНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ

Правову парадигму діяльності підрозділів кримінальної поліції визначають положення статті 19 Конституції України, згідно з якою органи державної влади, до яких відноситься і Національна поліція, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [1]. У зв'язку із введенням в Україні воєнного стану на період дії правового режиму воєнного стану, тимчасово, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30–34 (недоторканість житла (ст. 30), таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції (ст. 31), конфіденційність інформації про особу (ст. 32), свобода пересування, вільний вибір місця проживання (ст. 33), право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань (ст. 34)), 38 (право брати участь в управлінні державними справами, вільно обирати і бути обраними) 39 (право збиратися мирно), 41–44 (право приватної власності (ст. 41), право на підприємницьку діяльність (ст. 42), право на працю (ст. 43), право на страйк (ст. 44), 53 (право на освіту) Конституції України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності тощо.

На думку С.Г. Братель, взаємодія кримінальної поліції з інститутами громадянського суспільства – це спільна діяльність, спрямована на найбільш ефективне виконання правоохоронних завдань та оптимальне використання наявних можливостей. Взаємодія поліції з громадськістю є необхідною умовою їхньої ефективної та прозорої діяльності [3].

Оперативним підрозділам для виконання завдань оперативно-розшукової діяльності за наявності передбачених статтею 6 цього Закону підстав надається право: мати гласних і негласних штатних та позаштатних працівників; використовувати конфіденційне співробітництво згідно з положеннями статті 275 Кримінального процесуального кодексу України; отримувати від юридичних чи фізичних осіб безкоштовно або за винагороду інформацію про кримінальні правопорушення, що готуються або вчинені, та про загрозу безпеці суспільства і держави;

використовувати за згодою адміністрації службові приміщення, транспортні засоби та інше майно підприємств, установ, організацій, а так само за згодою осіб - житло, інші приміщення, транспортні засоби і майно, які їм належать[2].

Під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчий має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій у випадках, передбачених КПК.

Забороняється залучати до конфіденційного співробітництва під час проведення негласних слідчих дій адвокатів, нотаріусів, медичних працівників, священнослужителів, журналістів, якщо таке співробітництво буде пов'язане з розкриттям конфіденційної інформації професійного характеру [4].

Особа, яка залучається до виконання завдань оперативно-розшукової діяльності, перебуває під захистом держави.

Співробітництво особи з оперативним підрозділом зараховується до її загального трудового стажу в разі укладення з нею трудової угоди. Якщо у зв'язку з виконанням такою особою завдань оперативно-розшукової діяльності настала її інвалідність або смерть, на неї поширюються пільги, передбачені у таких випадках для працівників оперативних підрозділів [2].

До форм взаємодії кримінальної поліції з громадськістю, зокрема у період дії режиму воєнного стану, можна віднести: 1) залучення громадськості до участі у правозахисній роботі; 2) участь громадян у підтриманні публічної безпеки та порядку; 3) інформування громадянами поліції про вчинені або ті, що готуються, злочини та осіб, причетних до їх вчинення (готування); 4) організаційну допомогу інформативного характеру з приводу

розшуку безвісти зниклих осіб; 5) участь громадськості в підвищенні кваліфікації поліцейських щодо формування знань вузькогалузевої спрямованості для задоволення потреб населення; 6) надання матеріально-технічної підтримки з метою удосконалення діяльності поліції; 7) реалізацію програм правового та патріотичного виховання населення тощо[5].

До основних ознак взаємодії кримінальної поліції з іншими суб'єктами забезпечення публічної безпеки в умовах воєнного стану необхідно віднести такі:

- відносини, які виникають між суб'єктами забезпечення публічної безпеки, є адміністративно-правовою взаємодією, яка попередньо може ґрунтуватися на управлінській діяльності з координації у межах єдиної державної системи запобігання, реагування і припинення терористичних актів та мінімізації їх наслідків;

- суб'єктів взаємодії об'єднує єдина мета щодо виконання спільних завдань;

- взаємодія полягає в узгодженні дій суб'єктів за цілями, часом, місцем проведення і програмою, наслідком чого має бути підвищення ефективності їх діяльності;

- тяжкі та особливо тяжкі злочини;

- поліція щодо забезпечення публічної безпеки в умовах воєнного стану взаємодіє з іншими суб'єктами ОРД а саме: Державного бюро розслідувань, Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України, управління державної охорони, розвідувального органу Міністерства оборони України, Національного антикорупційного бюро України, Бюро економічної безпеки України [6].

Отже, виконання поліцією завдань щодо забезпечення публічної безпеки, зокрема в умовах воєнного стану, значною мірою залежить від її взаємодії з органами, які безпосередньо здійснюють боротьбу з тероризмом, іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування та інституціями громадянського суспільства. У ході такої взаємодії відбувається постійний обмін інформацією з проблемних питань та усунення факторів, які дестабілізують обстановку в регіоні, погоджуються дії з представниками громадськості, координаторами від засобів масової інформації, місцевим населенням, яке залучається до підтримання публічного порядку, державними та приватними організаціями, які надають послуги охорони, доставки тощо для ефективного контролю за оперативною обстановкою та реалізації спільних заходів у разі виникнення реальної терористичної загрози.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28 червня 1996 року (редакція від 01.01.2020). Відомості Верховної ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vp#Text>.

2. Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text>.

3. Братель С.Г. Громадський контроль за діяльністю поліції : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2007. 22 с.

4. Кримінальний процесуальний кодекс (редакція від 08.06.2022). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n2480>.

5. Про Національну поліцію. Закон України № 580 від 02.07.2015 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.

6. Про національну безпеку України: Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>.

Філонов Володимир Володимирович,
здобувач Навчально-наукового інституту
публічного права

ФОРМИ ОПЕРАТИВНО ЗНАЧУЩОЇ ПОВЕДІНКИ В ПРОЦЕСІ КОЛАБОРАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Оперативно-розшукова характеристика колабораційної діяльності передбачає виокремлення форми оперативно-значимої поведінки, які власне можуть складати таку діяльність.

Публічні заклики (де заклики – спроби активного впливу, тобто усно, із використанням технічних засобів, пристосованих до передання вербальної інформації, – магнітофона, гучномовця тощо – на невизначену кількість людей) до:

- підтримки рішень держави-агресора,
- підтримки дій держави-агресора,
- підтримки рішень збройних формувань держави-агресора
- підтримки рішень окупаційної адміністрації держави-агресора,
- співпраці з державою-агресором;
- співпраці зі збройними формуваннями держави-агресора
- співпраці з окупаційною адміністрацією держави-агресора;
- невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території України;
- до проведення незаконних виборів та/або референдумів до незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території.

Публічне заперечення (де заперечення – невизнання окремих фактів чи подій):

- здійснення збройної агресії проти України;